

само ония, които сж благоприятни за насъ. Трѣбва да знаемъ, напр., отношенията на водата къмъ насъ. Ако я туримъ въ стомаха, ще има благоприятни послѣдици; ако, обаче, я туримъ въ дробоветѣ, ще произведе съвсѣмъ други послѣдици. Ако внесемъ въздухъ въ дробоветѣ, ще бжде благоприятно за насъ, но туримъ ли го въ стомаха, ще произведе точно обратенъ резултатъ и т. н. Нѣщата иматъ отношения къмъ извѣстни удове. Трѣбва да знаемъ ждѣ е мѣстото на водата, на въздуха, на свѣтлината, на звука, на мириза. Вие ще кажете: „Ами че тия нѣща ние ги знаемъ — че свѣтлината е потрѣбна за очитѣ, а звукътъ — за ухото“. — Така. Но вие разбирате ли вжтрѣшния смисълъ на тази свѣтлина? Сутринъ, когато изгрѣе слънцето, какво вие си казвате? „Ха, слънцето изгрѣ“. Но, когато нѣкой каже: „Учительтъ иде“, какво подразбиратъ ученицитѣ? Всички се размръдватъ, взематъ книжкитѣ си и насѣдатъ по чиноветѣ. Щомъ изгрѣе слънцето, всѣки отъ насъ трѣбва да вземе своята книжка и да каже: Учительтъ-Духъ иде“ и да седне на чина и да се попита какво трѣбва да върши тоя день. Слънцето казва: „Ще ви прислушамъ, ще ми отговорите, ще ви прѣдамъ, и вие ще ми прѣдадете“. Туй разбира изгрѣването на слънцето. Ако всѣки день можемъ да проучимъ програмата, която нарежда нашиятъ Духъ, животътъ би текълъ много благоприятно. „Но, ще кажете, днешното слънце мяза на вчерашното — еднакво изгрѣва“. — Не! Азъ не съмъ видѣлъ въ живота си два дена подобни единъ на другъ, и слънцето да изгрѣва еднакво; всѣки день се различава отъ други и всѣки има своята програма. И